

Hồi Thứ Mười Bốn TỬ TIỂU NỮ TỶ

Bây giờ bọn Tống Văn Tuấn bốn người đã đi đến đầu cầu, gã trung niên hán tử họ Từ bỗng vượt lên trước ba người kia, hướng về phía nhà thủy tạ cúi người nói:

– Khai bẩm Thân cô nương, thuộc hạ vừa bắt được ba người này ở gần lầu nam, dẫn đến trình báo.

Thân cô nương trong nhà thủy tạ nhướng mắt nhìn ra, rồi quay đầu nói với Hồ đại nương:

– Hồ má má, bảo hán đưa vào đây.

Hồ đại nương “dạ” một tiếng, rồi bước ra ngoài nói lớn:

– Thân cô nương bảo người áp giải chúng vào đây.

Trúc Thu Lan nhỏ giọng nói:

– Chẳng lẽ bọn họ cả ba người đều bị khống chế huyết đạo?

Nhạc Tiểu Tuấn nhướng mày nhìn chằm bọn người kia nói:

– Với võ công cao cường như Tống Văn Tuấn, nếu đánh không lại, thì cũng không đến nỗi dễ dàng bị người ta khống chế.

– Ô Nhạc huynh quên tiếng đàn của yêu nữ kia vừa rồi hay sao? Đến như Hắc y Thuần Dương mà cũng bỏ chạy, có lẽ bọn họ ba người bị tiếng đàn làm mất sức kháng cự, nên mới bị gã họ Từ kia khống chế.

– Ừm, đằng nào bốn công tử cũng phải tìm cách cứu họ mới được.

– Chớ vội nói, xem... Yêu nữ kia như đang muốn nói gì?

Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan chụm đầu lại với nhau nhìn qua những lỗ hổng của khối nham thạch, lúc này đã thấy Tống Văn Tuấn, Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy đã bị gã họ Từ kia áp giải đến nhà thủy tạ.

Thân cô nương ngồi nghiêng người quét mắt nhìn bọn họ ba người, rồi hỏi:

– Các người là ai? Ai bảo các người đến đây?

Gã trung niên họ Từ nhanh nhẩu đáp:

– Hội bẩm Thân cô nương, tiểu tử này là Tống Văn Tuấn, con trai độc nhất của vị Võ lâm Tống Trấn Sơn, nữ nhân này là Huy Huệ Quân, thiên kim ái nữ của Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu.

Thân cô nương ánh mắt lạnh lùng đảo nhìn bọn họ hai người, gật gù lạnh giọng nói:

– Nghe ra đều là những người có lai lịch đấy chứ.

Tống Văn Tuấn lúc ấy lớn tiếng thét lên:

– Hừ, các người dựa hơi vào ngũ môn trong giang hồ thì có gì đáng nói? Nếu có bản lĩnh thì nhanh tha bốn công tử ra, chúng ta bằng vào võ công quyết đấu một trận, nếu bốn công tử thua thì tùy nghi các người xử trí, dầu chết cũng không ân hận.

Thân cô nương giọng lạnh như băng:

– Người còn chưa phục?

– Đương nhiên là bốn công tử không phục.

Thân cô nương nói tiếp:

– Ta vốn định tha cho các người trở về, chẳng ngờ người không phục, hảo... Ta phải cho các người mở mắt một lần.

Nói đến đó, đưa mắt nhìn gã họ Từ ra lệnh:

– Tử Kim Tiêu, người nhanh giải khai huyết đạo cho ba tên này ra.

Trúc Thu Lan vừa nghe thế “A” khẽ lên một tiếng, thì thầm nói:

– Thì ra hắn là Thanh Sát thủ Tử Kim Tiêu.

Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng đầu hỏi lại:

– Hắn có tiếng tăm lắm hay sao?

– Một vùng Giang Nam hắn rất nổi tiếng, nghe nói thân thủ tuyệt học của hắn là Thanh Sát thủ, một loại công phu kỳ môn dị phái, đánh trúng vào người, không ngoài mười hai canh giờ, cả người phát xanh như mọc rêu mà chết.

Hai người nói chuyện với nhau được mấy câu, trong thủy tạ họ Từ đã giải khai huyết đạo cho bọn Tống Văn Tuấn ba người rồi.

Tống Văn Tuấn vẫn thần thái cao ngạo, ngừng đầu nói:

– Người định cho bốn công tử khai nhãn giới thế nào đây?

Thân cô nương vẫn giọng lạnh lùng:

– Lệnh tôn những hai mươi năm về trước từng được người trên giang hồ tôn xưng Vô lâm Đệ nhất Kiếm, thiếu trang chủ của Thiên Hoa Sơn Trang đương nhiên là kiếm thuật ắt là sở trường phải không?

Tống Văn Tuấn nói:

– Vô lâm Đệ nhất Kiếm mấy tiếng này, sau này gia phụ sẽ có lúc thanh minh cùng thiên hạ, thực tình không dám nhận. Tại hạ quả thực thuộc danh gia kiếm phái, nên về kiếm thuật có chút ít kiến thức, nếu cô nương nguyện ý, thì tại hạ xin dùng kiếm hầu tiếp.

Nhạc Tiểu Tuấn từ khi biết Tống Văn Tuấn đến giờ lần đầu tiên mới nghe hắn ta

nói một câu có chút khiêm tốn nhã nhặn, bất giác gật đầu đồng tình.

Thân cô nương nghe vậy gật đầu đáp gọn:

– Rất tốt.

Rồi quay lại nhìn bốn ả tỳ nữ đang đứng sau lưng gọi lớn:

– Xuân Phong.

Ả hầu đứng ngoài cùng ứng thanh đáp:

– Có tiểu tỳ.

Thân cô nương hạ lệnh:

– Người ra tiếp hấn vài chiêu xem.

Ả hầu tên Xuân Phong cúi đầu đáp:

– Tiểu tỳ tuân mệnh.

Đồng thời quay người rút phát thanh đoản kiếm bước hẳn ra ngoài.

Tống Văn Tuấn thấy thế thì phát nộ, cười gằn mấy tiếng nói:

– Cô nương muốn con nha hoàn này động thủ cùng bốn công tử, chẳng phải là xem thường bốn công tử đó sao?

Thân cô nương lạnh giọng nói:

– Chỉ cần người thắng nổi nó, thì ta tự nhiên sẽ xuất thủ.

Xuân Phong chỉ là một thiếu nữ tuổi chừng mười sáu mười bảy, mắt quả dưa, nhìn như lúc nào cũng hiện nụ cười nghịch ngợm, thực xinh xắn dễ nhìn.

Nhưng vừa rồi bị Tống Văn Tuấn lăng nhục gọi là “con nha hoàn” thì tức giận nhả mặt lạnh giọng nói:

– Nha hoàn chẳng lẽ không phải là người? Chúng ta tỷ kiếm chứ không phải tỷ thân phận. Đạo võ học, thắng là kẻ mạnh, người chừng nào thắng được ta thì nói còn chưa muộn.

Ả nha hoàn này rõ ràng là miệng lưỡi không vừa, tuyệt không phải là người dễ bị người ta ăn hiếp.

Tống Văn Tuấn nghe vậy thì cứng họng cứng lưỡi, nhất thời không nói gì được.

Tiểu Thúy bỗng sấn tới trước lên tiếng đỡ đòn:

– Bẩm thiếu gia, để tôi tiếp con tiểu tỳ này vài chiêu xem sao.

Tống Văn Tuấn thấy thế thì vui mừng, vội gật đầu nói:

– Hảo.

Tiểu Thúy liền rút từ thắt lưng ra một thanh đoản kiếm, sấn thêm mấy bước nữa thét lớn:

– Chúng ta tỷ thí vài chiêu nữa chứ?

Xuân Phong hoa một vòng đoản kiếm, hất hàm hỏi:

– Người muốn động thủ với ta ư?

– Đương nhiên, chẳng lẽ ta không thể đánh nhau với người?

Xuân Phong cười nhạt nói:

– Tất nhiên là được.

Tiểu Thúy vênh mặt:

– Vậy thì chúng ta ra bãi trống bên bờ hồ kia.

– Không cần, tỷ thí vài chiêu kiếm pháp với hàng nhất lưu cao thủ, chỉ cần một khoảng thời gian đủ di bộ chuyển hình là đủ thi thố kiếm pháp của mình rồi. Ta tuy chưa thuộc hạng cao thủ, nhưng trên cầu này cũng đủ để cho người nếm vài kiếm, thế nào chứ?

Tiểu Thúy nào chịu thua, chống tay nói:

– Trên cầu thì trên cầu, há ta sợ gì người?

Xuân Phong hừ một tiếng nói:

– Tỷ thí thì phải bằng kiếm pháp thực học, đâu phải bằng cái miệng lấu tiếng của người mà thắng người ta?

Tiểu Thúy nghe thêm mấy câu này thì nổi dóa, thét lớn:

– Được, người ra chiêu đi.

Xuân Phong hoành chếch ngọn kiếm, hiên ngang nói:

– Các người đến đây là khách, ta nhường người ra chiêu trước, người cứ việc động thủ.

Tiểu Thúy càng tức giận thái độ ngạo mạn của Xuân Phong, hận đến nỗi chỉ muốn một kiếm bữa đôi đối phương ra làm hai, nghe vậy thì quát ngay:

– Hảo, vậy ta chẳng cần khách khí.

Lời vừa dứt, tay vung kiếm phát chiêu đâm thẳng tới. Ra một chiêu kiếm nay coi như trút giận, thế kiếm nhanh mạnh, tiếng gió rít lên rợn người.

Lúc này bọn Tống Văn Tuấn và Huy Huệ Quân đã lui ra ngoài bảy tám xích, đứng tựa lan can theo dõi.

Huy Huệ Quân thấy tiểu tỷ của mình ra một kiếm lợi hại nguy hiểm thì bất giác gật đầu.

Xuân Phong vốn nhận mệnh tỷ thí với Tống Văn Tuấn, nay thay đổi chỉ động thủ với ả hầu, tự nhiên tâm lý nhẹ nhàng, chẳng coi đối phương vào đâu. Thấy kiếm phong tới, cười nhạt nói:

– Vào chiêu hay lắm.

Chỉ thấy thanh đoản kiếm phân hai. Thì ra đây là cặp song đoản kiếm, hữu kiếm hoành ngang trước ngực đỡ chiêu.

“Coong” một tiếng vang dài, song phương cả hai bị chấn động đều thoái lui về sau một bộ.

Xuân Phong thoái bộ, thuận tay tả kiếm phóng ra đâm tới nhanh như chớp. Song kiếm nhất thứ nhất công quả thực lợi hại, thế nhưng Tiểu Thúy cũng chẳng vừa, thoái bộ thấy bị tấn công, tiếp tục lách người né chiêu, rồi đoản kiếm trong tay hoa lên phát liền ba chiêu liên hoàn chủ động công tới. Ba chiêu này là đảo quyền châu liêm, tinh nguyệt giao huy, truy vân nữ nguyệt, thế liên miên bất tận. Đây chính là ba chiêu tuyệt học trong Hoài Dương Huy gia kiếm pháp, chiêu tiếp chiêu nhanh khôn lường. Ba chiêu này có thể nói là bản lĩnh hộ thân của Tiểu Thúy, cô ta mới vừa học được cách đây không lâu. Thế nhưng ra chiêu từ thức thế cho đến hỏa hầu đều đạt đến trình độ tinh luyện.

Xuân Phong chỉ thấy cả không gian kiếm quang lưu động bức ập đến, nhất thời không dám hoàn thủ nghênh chiến, thân hình lay động thi triển bộ pháp mau lẹ né tránh ra ngoài năm xích, có vậy mới thoát khỏi lần kiếm như vân vụ mây tấp.

Tống Văn Tuấn hí hửng ra mặt, cười ngạo mạn nói:

– Bằng vào chút bản lĩnh cởn con của nha hoàn này mà dám khiêu chiến với bốn công tử, quả thật không biết trời cao đất dày.

Tiểu Thúy càng đắc ý quyết không nhân nhượng, cười nhạt một tiếng, nói:

– Người cứ thoái lui thế này chỉ e chiếc cầu quá nhỏ này không đủ rộng.

Trong tiếng quát, nhẩy người tới, kiếm ra tiếp một chiêu xuyên vân trích tinh, một đạo kiếm ảnh như lưu tinh phóng tới trước ngực Xuân Phong.

Xuân Phong đỏ bừng mặt vì tức giận thét lớn:

– Hãy xem đây.

Đột nhiên song kiếm hợp nhất chuyển vào tay trái, rồi cả người xoay nhanh như con vù, nhưng lần này không xoay ra ngoài tránh chiêu, mà lại xẹt tới trước lưỡi kiếm của Tiểu Thúy. Chỉ kịp thấy hai bóng người áp sát vào nhau, rồi tách nhanh ra làm hai.

Tiểu Thúy cảm thấy cổ tay cầm kiếm tê dại, thanh đoản kiếm trong tay từ bao giờ đã lọt vào tay của Xuân Phong. Thủ pháp đoạt kiếm của Xuân Phong cực nhanh, đến như những người đứng ngoài đều là cao thủ, mà có mấy người nhìn rõ chuyện vừa xảy ra.

Tiểu Thúy giờ tay đã trống không đứng lạng cả người chừng như còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Xuân Phong đoạt kiếm, tự thoái lui năm xích, thuận tay ném thanh đoản kiếm của Tiểu Thúy xuống đất, cười nhạt nói:

– Người không phải là đối thủ của ta, nhanh gọi chủ người ra đây.

Tiểu Thúy tức muốn phát khóc, cúi người xuống nhặt thanh đoản kiếm của mình, nghiến răng ken két nói:

– Ta thí mạng với người.

Vừa định nhảy xông vào, bỗng nghe Huy Huệ Quân gọi lớn:

– Tiểu Thúy, mau trở lại.

– Tiểu thư, tôi quyết không thua hấn.

Xuân Phong lạnh giọng nói:

– Người đến kiếm cũng bị lọt vào tay kẻ khác, còn không chịu thua ư?

Tiểu Thúy định cãi lại, nhưng Huy Huệ Quân đã quát lớn:

– Không nói nữa, nhanh quay lại đây.

Tiểu Thúy lườm Xuân Phong một cái, bực tức bỏ đi trở lại bên người Huy Huệ Quân.

Huy Huệ Quân ngược mắt nhìn Tống Văn Tuấn nói:

– Biểu ca, tôi sẽ tiếp chiêu hấn.

Tống Văn Tuấn dãn dò vẻ quan tâm:

– Biểu muội nên cẩn thận, nha hoàn kia kiếm pháp tầm thường, nhưng thủ pháp của hấn rất cổ quái.

Huy Huệ Quân nhoẻn miệng cười tươi:

– Cho nên tôi muốn thử với hấn xem sao.

Nói rồi cứ bước đi tới.

Thân cô nương cất tiếng gọi:

– Xuân Phong, người cũng trở lại.

Xuân Phong ngớ người quay đầu nói:

– Hội bẩm Thân cô nương, tiểu tỳ...

Thân cô nương không để Xuân Phong nói hết câu, cắt ngang:

– Người đấu thắng một trận, họ đổi người, chúng ta cũng phải đổi người mới phải.

Thân cô nương quay đầu gọi lớn:

– Hạ Vũ, người nhanh ra hầu tiếp Huy cô nương vài chiêu xem.

Một trong ba ả nha hoàn còn lại đứng sau lưng cô ta cúi đầu lên tiếng:

– Tiểu tỳ xin tuân mệnh. Nói rồi chỉ thấy một thiếu nữ tuổi cũng xấp xỉ Xuân Phong bước ra.

Huy Huệ Quân vẫn chiếc mạn che mặt đã đứng chờ sẵn trên cầu. Thấy ả hầu Hạ Vũ đi tới với thái độ khoan thai hòa hoãn, thì ôn tồn nói:

– Chúng ta cũng đấu kiếm chứ?

Hạ Vũ nói:

– Tiểu tỳ phụng mệnh thủ giao với Huy đại tiểu thư, đương nhiên cũng dùng kiếm pháp.

Huy Huệ Quân nói:

– Vậy thì chúng ta cũng bắt tất phải khách khí, người rút kiếm ra đi.

Hạ Vũ cũng dặt ở thắt lưng song kiếm như Xuân Phong, lúc này rút ra cầm ở tay phải, còn chưa động thủ.

Huy Huệ Quân đêm nay khi đi không mang theo Trinh Cô kiếm mà người trên giang hồ đang thèm khát, chỉ thấy nàng trở tay rút soạt một tiếng, trong tay đã cầm trường kiếm bách luyện, ánh thép sáng loáng.

Dưới ánh đèn lồng, ánh kiếm lấp lánh chiếu sáng lên, đốc kiếm khảm ngọc, chuôi kiếm bạch tơ, thoát trông cũng biết là một thanh kiếm báu.

Huy Huệ Quân tay cầm trường kiếm, mắt nhìn đối phương chậm rãi nói:

– Người có thể phát chiêu.

Khí độ nhàn nhã, cử chỉ đoan trang, quả cô ta không hổ thẹn là thiên kim ái nữ của vị Hoài Dương đại hiệp.

Hạ Vũ nói:

– Không, tiểu tỳ phụng mệnh thọ giáo tiểu thư, coi như đại diện cho Thân cô nương, chủ khách hữu biệt, phải do tiểu thư ra chiêu chỉ giáo trước mới đúng.

Cô ta thấy Huy Huệ Quân thái độ ôn hòa, cho nên cũng khách khí mà nói vậy.

Huy Huệ Quân cười hàm tiếu, nói:

– Đã thế ta cũng không khách sáo làm gì.

Nói rồi thanh trường kiếm giương lên, cổ tay xoay nhẹ, ánh kiếm phát ra ngời ngời, chiêu đầu Tiều Phu Vấn Lộ, thế kiếm bình thường điểm tới trước ngực đối phương.

Hạ Vũ không dám một chút khinh địch, xoay nhẹ vai, kiếm phân làm đôi, tả kiếm phát một vòng từ trên chẻ xuống hóa giải chiêu kiếm đối phương, hữu kiếm thuận thế điểm vào nách Huy Huệ Quân. Song kiếm nhất thủ nhất công, phát chiêu từ thủ hóa công, chiêu thức rất lão luyện thuần thục.

Huy Huệ Quân ra chiêu đầu này thực chất cũng chỉ là một chiêu dò xem hư thực thế nào của đối phương.

Lúc này thấy Hạ Vũ hóa chiêu hoàn thủ phản công, thế kiếm lợi hại vô cùng, bất

giác giật mình chấn động nghĩ:

– Quả thực dưới tay tướng giỏi, không có binh hèn, ả hầu này thân thủ đã như vậy, chủ nhân nó không nói cũng tất biết thế nào rồi.

Nghĩ đến đó thanh trường kiếm bỗng thu lại, thuận thế kiếm đối phương hưởng thượng phát ra đẩy bật thanh đoản kiếm của Hạ Vũ ra ngoài.

Đột nhiên thân hình lướt nhanh tới trước một bộ, kiếm biến chiêu phát ra, thượng đâm hạ phục, quét lưỡng túc đối phương.

Trong nháy mắt, phát liền ba kiếm, từ Dẫn Bôi Khán Hiếm, hóa thành Kim bằng Triển Dực, chiêu thức phát nửa chừng thì lại biến hóa thành Thu Thủy Hoàn Chu, kiếm ảnh rợp trời, liên tu bất tận.

Hạ Vũ sử dụng cặp đoản kiếm chỉ giỏi cận chiến, lúc này bị thế kiếm của Huy Huệ Quân phát dẫn ra ngoài, đánh đúng xảo thức tiếp cận. Tuy trong thế từng kiếm có phần kém thế, nhưng thủy chung vẫn không chịu nhượng nửa bước.

Huy Huệ Quân ra tiếp một chiêu nữa, mũi kiếm đâm vào vai đối phương.

Hạ Vũ lách người né tránh, tả kiếm theo đó tiếp thêm một chiêu, song kiếm tề phi nhanh như điện chớp.

Huy Huệ Quân thực không ngờ Hạ Vũ lại hóa chiêu phản thủ nhanh như vậy, bây giờ trở thành trường kiếm phát chiêu Kim Ưng Triển Dực trực nghênh hai kiếm của Hạ Vũ.

Keng, keng liền hai tiếng, ánh thép tóe ra sáng rợp cả không gian.

Hạ Vũ chung quy hỏa hầu còn non kém, bị chấn động đẩy lui đến hai bộ. Nhưng cô ta vừa lui, liền tán song kiếm như vân vụ phát liền năm kiếm liên hoàn, mỗi kiếm đều phát thành hình vòng cung, liên tu bất tận, chỉ tiến không thoái, thế công thật hiểm ác.

Huy Huệ Quân thấy thế thì thầm nghĩ:

– Hừ, chẳng lẽ ta sợ người?

Nghĩ rồi kiếm phát chiêu, đều là những chiêu tuyệt học gia truyền từ phụ thân nàng, phút chốc cặp đoản kiếm và thanh trường kiếm trong tay Huy Huệ Quân phát huy kiếm pháp đến cực điểm, quần đấu với nhau rất ác liệt.

Nháy mắt đã đấu với nhau quá hai mươi chiêu, Hạ Vũ chung quy vẫn không phải là đối thủ của Huy Huệ Quân, ban đầu thì cùng đối phương có thủ có công, tranh chiêu bình thủ. Nhưng đến lúc này thì càng đấu càng núng thế, dần dần trở thành phòng thủ là chính.

Huy Huệ Quân càng đấu càng hăng, lúc ấy ra thêm một chiêu Thu Phong Tảo Diệp, chừng như là chiêu kết thúc trận đấu, buộc Hạ Vũ phải thất thủ.

Chẳng ngờ Hạ Vũ không phải là ả hầu tầm thường, đấu đến giờ mặt đã đỏ bừng, bỗng nhiên hét dài một tiếng, đoản kiếm trong tả thủ nhanh như chớp hợp nhất với

thanh đoản kiếm trong hữu thủ.

Nửa thân trên di chuyển một thức Hồi Đầu Vọng Nguyệt, lập tức chuyển thân trở lại. Chỉ nghe coong một tiếng, song kiếm hợp nhất vừa khéo kẹp lưỡi trường kiếm của Huy Huệ Quân vào giữa.

Chưa hết, tay trái còn thuận thế phát ra một trảo chop vào đầu vai Huy Huệ Quân.

Huy Huệ Quân nằm mộng cũng không ngờ Hạ Vũ lại ra một chiêu tuyệt thủ như thế này, trường kiếm phát chiêu chưa thành thì bị song kiếm của đối phương kẹp chặt. Đã thế tả trảo của đối phương lại chop nhanh vào vai mình, thế công vô cùng nguy hiểm.

Đến lúc phát hiện ra thì ngũ trảo của Hạ Vũ đã nằm sát bờ vai, trong đầu chấn động mạnh, nhất thời không kể gì nữa, buông kiếm phát tay áo phát chiêu.

Nên biết, một chiêu của Hạ Vũ chính là Lan Hoa Phát Huyết, vô cùng lợi hại. Nhưng, một cái phát tay của Huy Huệ Quân chính là độc môn Thiết Trừ Công của Hoài Dương đại hiệp truyền thụ cho ái nữ độc nhất của mình, thế công không phải tầm thường. Nếu hai chiêu trực tiếp chạm nhau, thế có thể lưỡng bại câu thương chứ chẳng nghi.

Hạ Vũ song kiếm hợp nhất, đến chết cũng không chịu bỏ, tay trái ra một chiêu Lan Hoa Phát Huyết, chỉ là một chiêu buộc đối thủ buông kiếm.

Lúc này vừa thấy Huy Huệ Quân thông tay buông kiếm, phát chiêu hoàn thủ, thấy mục đích của mình đã đạt được, cô ta tức tốc nhảy lui về sau tránh đòn Thiết Trừ Công của đối phương.

Hạ Vũ thu kiếm lại, thuận tay cầm thanh kiếm của Huy Huệ Quân, nghiêng mình nói:

– Huy đại tiểu thư nhượng chiêu.

Nói rồi Hạ Vũ hai tay nâng thanh trường kiếm đến trước mặt trao cho Huy Huệ Quân.

Huy Huệ Quân vừa rồi thất thủ, thực không thể ngờ nổi, đến chấn động cả người. Thế nhưng lúc này vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh bên ngoài, chậm rãi nói:

– Đa tạ cô nương, quả nhiên dưới tay tướng giỏi chẳng có binh hèn. Tôi thua nhưng rất vui, hôm nay đúng là được khai nhãn giới.

Vừa nói vừa đưa tay đón lại thanh bào kiếm của mình cho vào bao.

Hạ Vũ nghiêng mình thi lễ nói:

– Huy tiểu thư quá khen.

Nói rồi quay người bỏ đi vào trong nhà thủy tạ.

Nấp ở sau khối quái thạch, Trúc Thu Lan huých nhẹ tay vào người Nhạc Tiểu

Tuấn thâm thì nói:

– Nhạc huynh có nhìn ra không chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn quay lại nhìn nàng ngơ ngác hỏi:

– Cô nương nói nhìn ra điều gì chứ?

– Bốn ả tiểu tỳ của Thân cô nương, mỗi người đều có một chiêu tuyệt kỹ. Ai... Không biết họ thực chất lai lịch thế nào, tôi xưa này chưa từng nghe mẹ tôi nói qua.

Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng đầu hỏi nhỏ:

– Một người không thu đoạt kiếm, một người hợp kiếm đoạt kiếm, chẳng biết hai người còn lại còn mang tuyệt kỹ gì?

Tống Văn Tuấn tận mắt nhìn thấy biểu muội Huy Huệ Quân bại thủ dưới tay tiểu tỳ của Thân cô nương, trong lòng vô cùng chấn động, nhưng bật cười lớn an ủi Huy Huệ Quân:

– Biểu muội, thắng thua là lẽ thường tình của binh gia, hiện tại đến lượt ngu huynh xuất đầu đối trận.

Thân cô nương không quay đầu, nói gọn:

– Thu Sương, đến lượt người.

Thu Sương là tiểu tỳ đứng vị trí thứ ba, trong tay cầm bao vải chứa thanh kiếm. Nhưng kiểng chân như còn lắng nghe dặn dò chuyện gì nữa, rồi trao bảo kiếm lại cho ả hầu thứ tư, mới cử bước đi ra.

Tống Văn Tuấn quét mắt nhìn nhanh đối phương, cười ngạo nghễ hỏi:

– Cô nương định động thủ cùng ta ư?

Thu Sương mày liễu mắt phụng, miệng đỏ môi đào, xinh xắn dễ yêu, khiến nam nhân nhìn không khỏi động lòng. Thế nhưng, người như tên gọi, sắc mặt lạnh lùng cứ như phủ một lớp sương lạnh mùa thu.

– Há còn phải hỏi?

Tống Văn Tuấn nghe một câu lạnh bao của đối phương, mày kiếm hơi nhướng, trường kiếm đã xuất ra khỏi vỏ, hất hàm nói

– Cô nương ra chiêu.

Đôi mắt phụng của Thu Sương lạnh lùng nhìn Tống Văn Tuấn, nói:

– Thân cô nương chúng tôi đã căn dặn, chủ phải nhượng khách, phải là Tống thiếu gia ra chiêu trước, thế nhưng...

Tống Văn Tuấn thấy câu cuối cô ta cố tình bỏ lửng thì hỏi:

– Thế nhưng gì nữa?

Thu Sương vẫn lạnh giọng đáp:

– Thiên Hoa Sơn Trang dùng kiếm thành danh, chúng ta trận này cũng dùng kiếm, nhưng phải hạn chế.

Tống Văn Tuấn nghe qua thì không khỏi ngỡ người, nói:

– Ý cô nương là thế nào?

Thu Sương nói ngay:

– Chỉ tùy ý khách, thiếu gia xem cần bao nhiêu chiêu thì thắng nổi tôi, thì cứ lấy số chiêu làm hạn độ.

Nghe một câu này tự nhiên khẩu khí rất lớn. Tống Văn Tuấn luyện kiếm từ thuở còn để chỏm, gia học uyên thâm, tuy hỏa hầu còn chưa đạt đến cảnh giới thượng thừa, nhưng kiếm thuật xem như cũng hấp thu tận sở học cái thế của thân phụ, quyết chẳng phải là tay kiếm tầm thường. Cứ như những tay nhất lưu kiếm pháp tinh vi, quyết chưa thắng nổi hắn. Thế mà lúc này chỉ một ả nha hoàn chưa đầy tuổi hai mươi, mà dám buông giọng hỏi trong bao nhiêu chiêu kiếm hắn mới thắng nổi ả?

Rõ ràng một câu này chẳng những xem thường hắn, mà còn xem thường cả kiếm pháp thành danh của Thiên Hoa Sơn Trang vậy.

Tống Văn Tuấn nghe qua câu này thì mặt thoáng biến sắc, nhưng rồi vẻ cuồng ngạo hiện ra trên nét mặt, nói:

– Tùy cô nương hoạch định vậy.

Thu Sương nói:

– Không, thiếu gia cần bao nhiêu chiêu mới thắng nổi tôi, tôi làm sao biết được? Nói ít, lỡ thiếu gì không phát huy hết sở học, nói nhiều thì thiếu gia cho rằng tôi xem thường Thiên Hoa Sơn Trang, đối phó với một con nha hoàn, há phải phí sức đến vậy sao? Chuyện vốn quan hệ đến danh khí của cả Thiên Hoa Sơn Trang, cho nên thiếu gia phải quyết định mới đúng.

Tống Văn Tuấn nghe qua một câu nhã nhặn nhưng không kém phần châm biếm, bất giác càng phát nộ nhưng hai trận đấu vừa rồi khiến gã không khỏi không cẩn thận, vốn định nói ra mười chiêu, nhưng rồi lại cảm thấy không yên tâm nên lại thôi. Chỉ cần một lời đã nói, nhỡ như nội trong mười chiêu mà không thắng nổi đối phương, chẳng phải là thua đó sao? Nhưng động thủ chỉ với một ả hầu mà lại nói hạn độ số chiêu quá nhiều, chẳng phải là mất thể diện ư? Thực là chuyện tưởng đơn giản, hóa ra nan giải, nhất thời hắn chưa định được chủ ý.

Thu Sương thấy thế chẳng chịu buông tha, bèn khích hỏi:

– Thế nào? Thiếu gia không nắm chắc sao?

Nghe thêm một câu này, đôi mày Tống Văn Tuấn dựng ngược lên, phát tiếng cười dài nói lớn:

– Nha hoàn người lợi hại lắm, thực ra bốn công tử nếu cần lấy tính mạng người thì chỉ cần ba chiêu, nhưng chỉ muốn thắng người và cho người nếm chút mùi thương

tích thì có lẽ phải cần đến hai mươi chiêu.

Hai mươi chiêu, chính bằng số chiêu kiếm mà Tổng đại lão gia thọ lĩnh được từ Thiên Sơn Dật Tẩu mà thành danh thiên hạ, xưa nay chưa từng có người nào phá nổi hai mươi chiêu kiếm này. Hắc buông lời nói hai mươi chiêu, cũng có nghĩa là coi ả nha hoàn chưa đầy hai mươi tuổi này như một đại địch, kiếm thủ tối lợi hại trong võ lâm.

Thu Sương nghe nói chỉ lạnh lùng nói:

– Tính mạng một nha hoàn thì không đáng một đồng trinh, nhưng mỗi khi động thủ, đao kiếm vô tình khó tránh thương vong. Muốn lấy mạng ta thì cũng nên thận trọng. Có điều, trước khi động thủ ta phải hỏi lại cho rõ, thực ra Tổng đại công tử muốn ra hạn ba chiêu hay hai mươi chiêu? Cần phải nói rõ ràng mới được.

Nếu như thường ngày, với tính cuồng ngạo mục hạ vô nhân, Tổng Văn Tuấn có lẽ không nhẫn nhịn nổi, nhưng hôm nay hắc đặc biệt bình tĩnh. Từ từ thở ra một hơi dài, cường áp sự phẫn nộ trong lòng, chậm rãi nói:

– Dưới kiếm của bốn công tử, xưa nay loại trừ ác đồ vô sĩ, bằng không chẳng loạn sát. Chúng ta cứ lấy hạn độ hai mươi chiêu.

Huy Huệ Quân tận mắt chứng kiến, lòng thầm nghĩ:

– Biểu ca từ nhỏ đã được cứu cứu hun đúc đây đó, thường ngày tính tình cuồng ngạo tự thị, nhưng hôm nay lãnh tĩnh, so với ngày thường thực như là một người khác vậy.

Nấp sau khối quái thạch, Trúc Thu Lan quay sang nói nhỏ với Nhạc Tiểu Tuấn:

– Thu Sương nhất định buộc Tổng Văn Tuấn nói ra hạn độ số chiêu, nhất định bên trong có vấn đề rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi:

– Chẳng lẽ có điều gì không ổn?

– Không ổn thế nào thì tôi không thể biết được, nhưng đằng nào thì cũng có dụng ý của nó.

Bây giờ chỉ nghe Thu Sương ngang nhiên nói:

– Hai mươi chiêu thì hai mươi chiêu, hiện tại Tổng Thiếu gia có thể ra chiêu.

Tổng Văn Tuấn nói:

– Hảo! Cô nương cẩn thận, bốn công tử xuất chiêu đây.

Nói hết câu này, thần sắc trở nên nghiêm trọng, thanh trường kiếm trong tay từ từ giương lên, đôi mắt phát hàn quang sắc bén quét ngang mặt đối phương, rồi từ từ quán chú vào thanh kiếm trong tay.

Thu Sương đứng đối diện, kiếm nắm chắc, mắt ngưng chú đối phương không dứt, thấy Tổng Văn Tuấn bản sắc kiêu ngạo tự phụ giờ biến đâu mất. Thay vào đó là nét

mặt ngưng trọng nghiêm túc vô cùng, thừa biết lần này gã ra tay tất gỡ hết tuyệt học.

Song phương ngưng lập như vậy hồi lâu mà vẫn chưa người nào ra chiêu.

Thu Sương nét mặt nghiêm túc, nhưng trong ánh mắt thoáng chút dao động, tựa hồ như phần nào trong lòng có chút bất an.

Chính tại lúc này, Tống Văn Tuấn trường kiến bỗng phát chiêu, thế kiếm chậm rãi từ từ điểm tới. Tuy chậm rãi, nhưng đó cũng chỉ là khởi thức một kiếm mà thôi.

Quả nhiên kiếm điểm tới nửa vờ, bỗng nhanh như chớp trở chiêu từ hoãn biến tốc, thế kiếm tả chéch đâm tới vai đối phương như vệt lưu tinh.

Thu Sương không hề chớp mắt, cứ nhìn theo mũi kiếm của Tống Văn Tuấn, đến khi thấy thế kiếm biến tốc đâm tới vai, cô ta không cử kiếm nghênh tiếp, mà lách nhanh nửa người trên kịp né thế kiếm đâm tới. Thật hiểm, kiếm thế đi qua để lại cổ hàn khí rợn người, chỉ chậm một phần ngàn khắc, có lẽ lưỡi kiếm đối phương không ngần ngại xuyên thấu vai.

Tống Văn Tuấn nhân vừa rồi tận mắt chứng kiến hai trận đấu của Tiểu Thúy và Huy Huệ Quân, cho nên ra chiêu đều cân nhắc đắn đo. Một chiêu tuy ra rất chậm, nhưng rõ ràng bên trong hàm ẩn một sự biến hóa khôn lường. Song chẳng ngờ một kiếm đâm ra lại lọt vào khoảng không, chẳng chút kháng đối, khiến hắn cảm thấy chiêu đã dụng hết tâm, nhưng biến hóa sau đó cũng khó thi triển.

Một kiếm đầu của Tống Văn Tuấn ngầm chứa đựng biến hóa bên trong, vậy mà chỉ một cái lách người của Thu Sương lại dễ dàng hóa giải, như vậy đủ thấy cái lách người của Thu Sương bên trong tất cũng hàm ẩn biến hóa chứ chẳng nghi.

Tống Văn Tuấn thoáng chút ngớ người, đầu kiếm quát lớn:

– Hảo, tiếp chiêu này.

Tiếp theo lời nói, kiếm thép vang lên phát một chiêu, vừa rồi nhân một chiêu dụng lão, cho nên giờ phát chiêu mới, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, trăm nghìn tinh quang từ xa áp vào các trọng huyệt của Thu Sương khiến người ta nhìn không khỏi chắc lưỡi thâm khâm phục.

Thu Sương nắm chặt song kiếm trong tay, thấy chiêu kiếm của đối phương thoát như Bách Hoa Xạ Ảnh, nhưng quyết không tầm thường như Bách Hoa Xạ Ảnh, hư thực bất minh. Nếu lúc này vung song kiếm chống trả hoa chiêu, chỉ e bại tại đồ địa. Hay nói đúng hơn, không khéo léo đối đầu một chiêu này của Tống Văn Tuấn, thì không chết cũng bị thương, thế rất hiểm ác.

Bây giờ chỉ thấy Thu Sương chấp kiếm, tam bộ di hình, thân trên đảo qua hoảng lại như là liễu trong gió thu đung đưa, quả nhiên tránh được chiêu kiếm tuyệt hiểm của Tống Văn Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn nấp sau khối quái thạch, mắt ngưng chú nhìn Thu Sương thi triển thân pháp kỳ ảo vô cùng, có thể nói so với bộ pháp tránh kiếm của sư phụ truyền cho

chàng, hoàn toàn đồng nhất. Thế nhưng, nếu đem phân tích kỹ hơn, thì có lẽ có nhiều điểm còn cao minh hơn nhiều, nhất thời tâm linh thần hội, nhìn đến xuất thần.

Bây giờ Thu Sương thoát khỏi màn kiếm của Tống Văn Tuấn, nhưng trên mặt cô ta chốc đỏ chốc xanh, chứng tỏ hàm chứa tức giận lẫn oán trách.

o O o